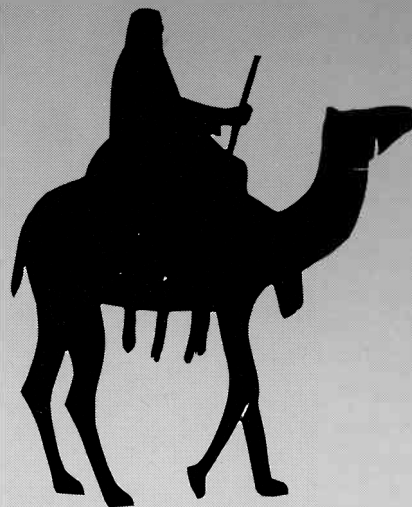

De vise mænds rejse

Fortalt for børn af Kaj Bollmann

Papirklip af Søren Due

De vise mænds rejse

*Fortalt for børn af Kaj Bollmann
Papirklip af Søren Due*

Forlaget Aros

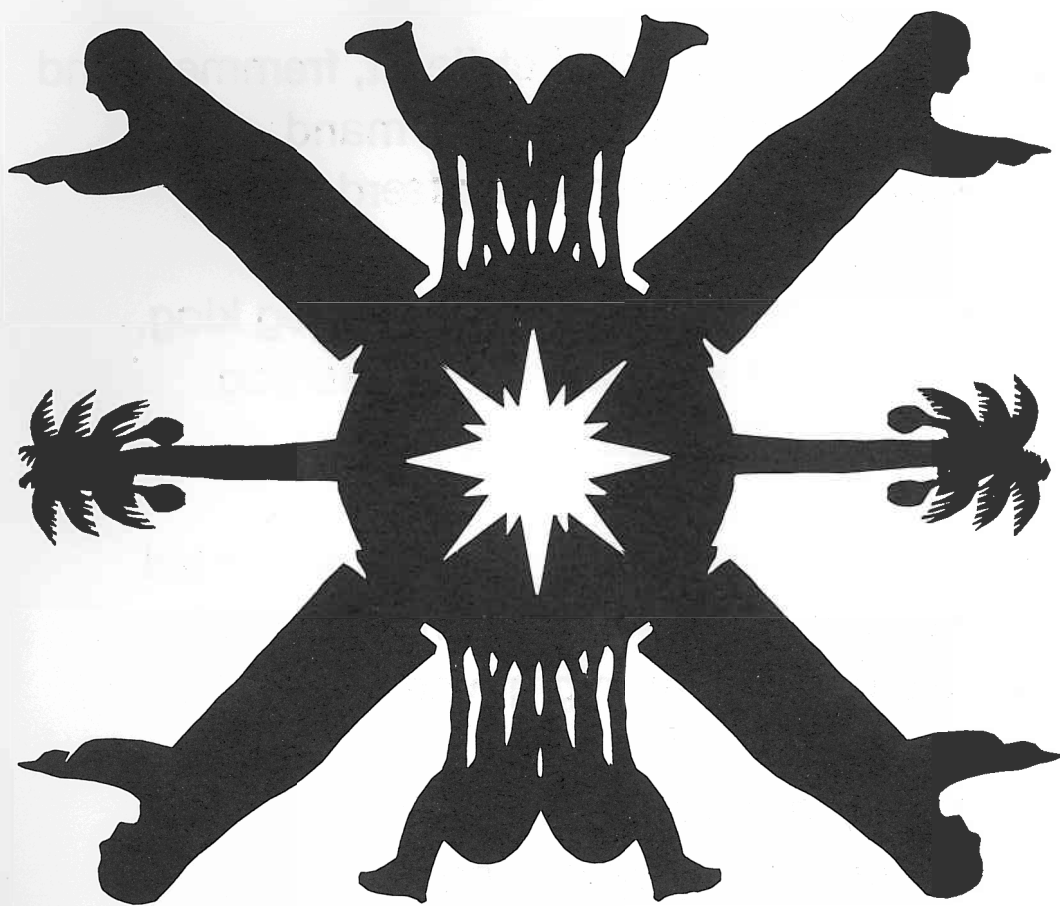
De vise mænds rejse
© 1981 Kaj Bollmann, Søren Due
og Forlaget Aros
Printed in Denmark
Clemenstrykkeriet, Århus
ISBN 87 7003 411 7

Langt borte mod øst - i et fjernt, fremmed land
boede for mange år siden en mand,
som granskede stjernernes færden.

Han var så belæst og så gammel og klog,
at han vistnok kendte hver eneste bog,
der var skrevet i hele verden.

Men skønt han var klog, var han ikke glad
- tit sad han bedrøvet og tænkte: »Hvad
har alle de stjerner mig gavnet?

Nu har jeg studeret dem år efter år,
og dog er det kun så lidt jeg forstår,
- jeg fandt aldrig stjernen jeg savned'.

Jeg stirred mod øst og mod syd og nord
for at finde den stjerne, lysende - stor,
som der står om i gamle bøger.

Når den lyser op i gyldent og rødt,
er det tegn på, at verdens konge er født,
men hver nat forgæves jeg søger.«

En dag, hvor han sad uden mod eller håb,
lød der fra døren et bank og et råk:
»Luk op, gamle vismand, ja, skynd dig!«

Den gamle blev arrig: »Hvem er dog du,
som forstyrrer og hamrer min fordør itu?
og så på en højhellig søndag.«

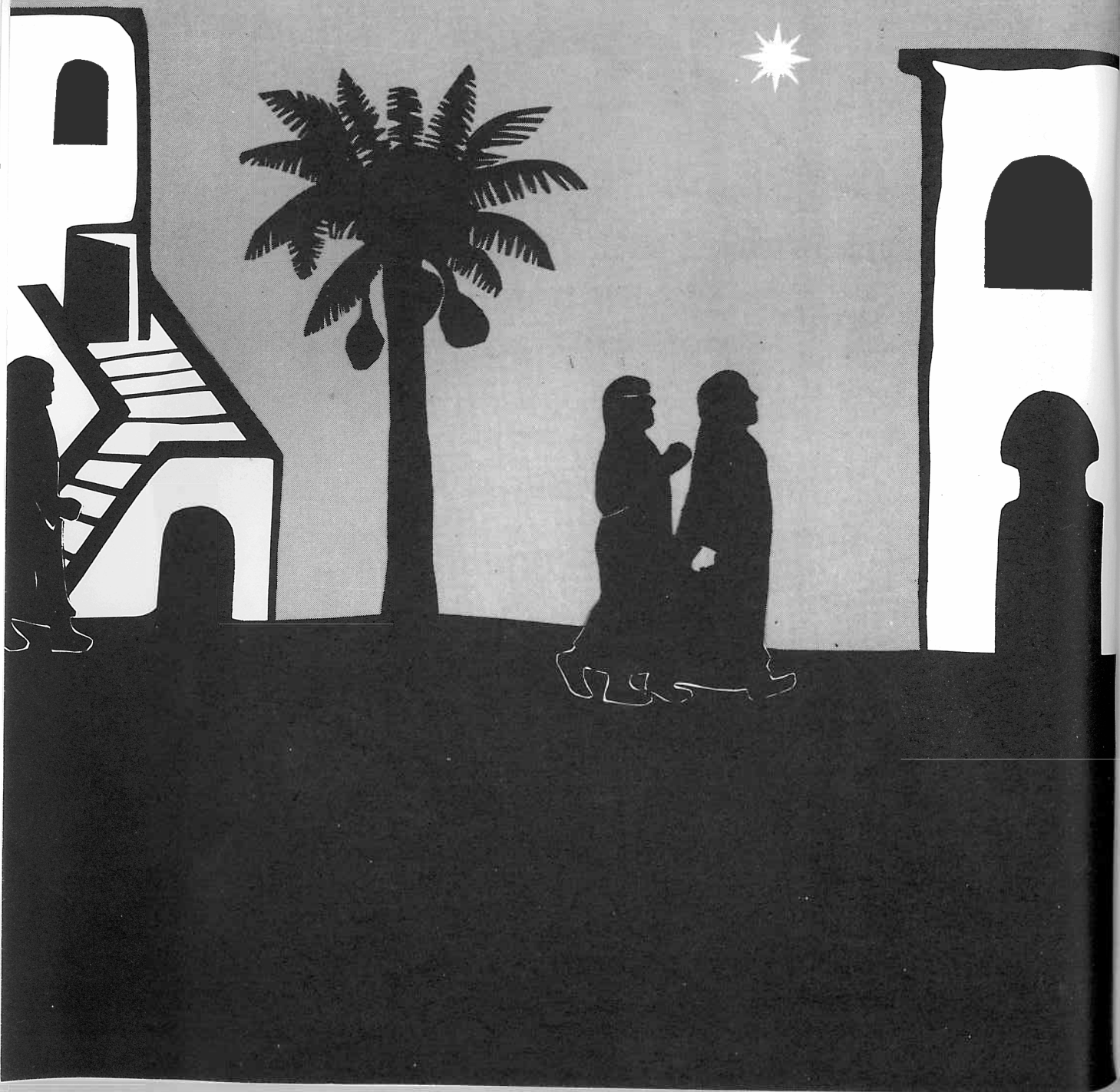
Men gæsten var ivrig: »Den stjerne, som
du evig og altid fabler om,
er tændt, det er ganske sikkert.

For jeg er en stjernetyder som dig,
så tag nu din kappe og kom med mig,
du skal få den at se i min kikkert.«

Den gamle sprang op, og de fór af sted
- og vismandens nabo løb også med,
for han havde hørt dem råbe.

Og i kikkerten så de et stjernesvær,
så klart at det ikke var til at la' vær'
med at virre med hovedet og måbe.

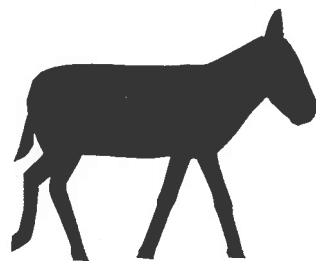
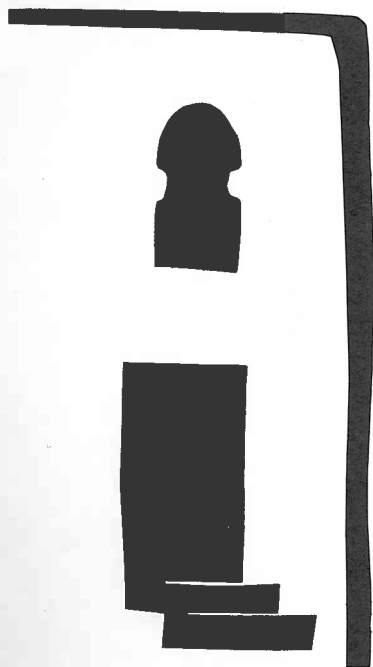
Den gamle vismand jubled' og lo:
»Kom, pak jeres kufferter begge to,
der er ingen tid at spille,

for hele verdens konge er født,
så nu syn's jeg ærlig talt, vi er nødt
til at finde og tilbé' den lille!«

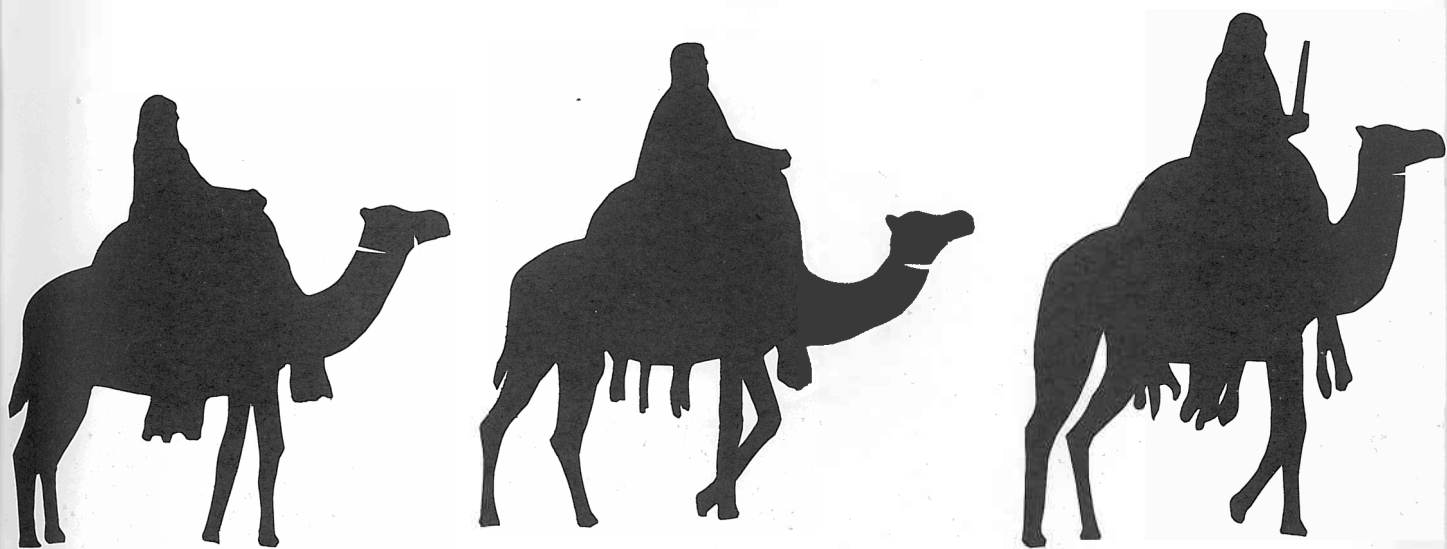
De sadled' kamelerne og red ud,
og huskede knap nok at takke Gud
for stjernen, som de havde fundet.

De havde jo travlt med at komme af sted
- nogle gaver husked' de dog at få med;
de blev på et pakæsel bundet.

Så red de og red - i halvfjerde døgn,
og naboen sa': »I er fulde af løgn.
Jeg tror, vi ender i Kina!

Den stjerne er stadig langt borte, og jeg
har lyst til at ride den anden vej
- hvad skal vi i Palæstina?«

Den gamle lo: »Nabo, hør på mig!
Kina er dog den modsatte vej,
så der kan vi aldrig ende.

Men du har ret i, at rejsen er lang.
Måske ta'r vi fejl, endnu engang.
Lad os overveje at vende.«

De fortsatte dog, men modet svandt,
mens dagene gik, hvor de ikke fandt
blot et spor af den konge, de søgte.

Og en dag sagde naboen: »Nu er det slut..
Jeg vil hjem og det i dette minut!
Pokker stå i det skøre rygte. . .«

Men den gamle sa': »Før vi vender hjem,
skal vi lige en tur til Jerusalem
for dér Kong Herodes at spørge.

Godt nok er Herodes ikke så stor,
for romerne har jo besat hans jord,
men hans søn ku' vel godt bli' større?«

Til Jerusalem nåede de endelig frem,
men Herodes ku' ikke hjælpe dem -
han kendte intet til sagen.

Ja, faktisk blev han dårlig til pas:
Han tænkte: »En konge - han ta'r min plads!«
Det grundede han på hele dagen.

Så indkaldte han sit ministerråd -
men først da de fremmede gæster var gå't,
for de måtte ingenting høre.

Han planlagde, at barnet sku' slås ihjel,
for - bortset fra romerkejseren selv -
skulle ingen hans kongemagt røre.

Først måtte han vide, hvor kongen var født,
han sagde til ministrene, da de var mødt:
»Slå op i profeternes bøger!«

Og alle slog op - og én slog ned
på profeten Mika, som siger et sted:
»I Betlehem er den, I søger.«

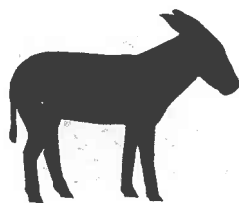
»Godt,« nikked' Herodes, »nu sender vi bud
til de fremmede vismænd, og så går jeg ud
og fortæller, hvor barnet må være.

Og når de er draget til Betlehem,
så rider soldaterne efter dem
og ordner den lille affære.«

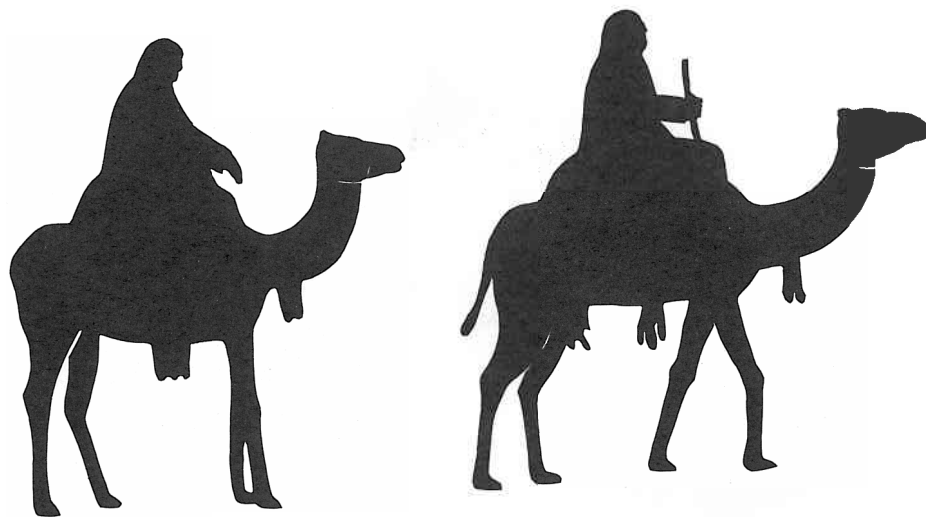
Som sagt, så gjort - og Herodes var glat,
han spandt og smiskede lissom en kat:
»I skal endelig hilse - desværre

kan jeg ikke selv rejse med nu og her,
men send mig besked, når I ved, hvor han er,
så jeg også kan vise ham ære. . .«

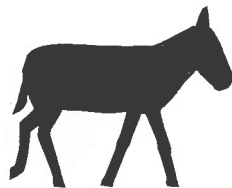
Så kravled' de tre på kamelerne op,
red afsted, og pakæslet fulgte trop,
det svedte og tænkte: »Py . . . ha . . .

det må være vigtigt, kan jeg forstå
med alle de pakker, jeg slæber på -
både røgelse, guld og myrra.«

Den gamle sagde: »Jeg ku' ikke li'
den tone Herodes talte i,
og de fiffige blikke han sendte.

Han vil hverken os eller barnet det vel,
skal han finde vej, kan han gøre det selv,
vi lader beskeden vente.«

De var trætte og sultne, da de nåede frem
med kameler og æsel til Betlehem -
nu sku' de så finde drengen.

Og en hyrde, de spurgte, vidste, at
der var født et barn forleden nat
i et skur nær ved byen, på engen.

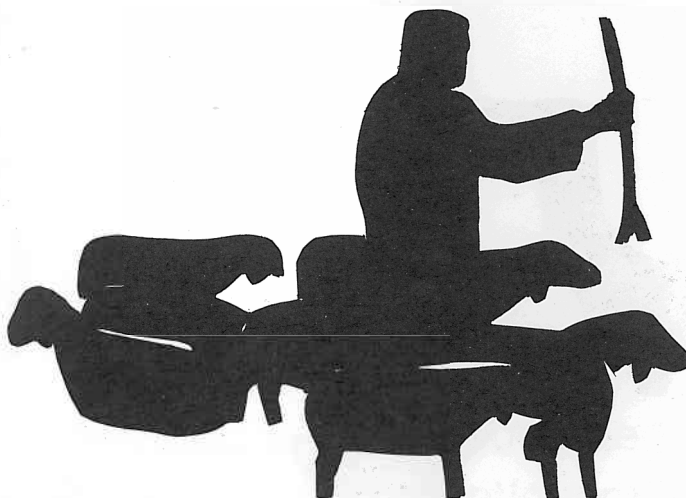

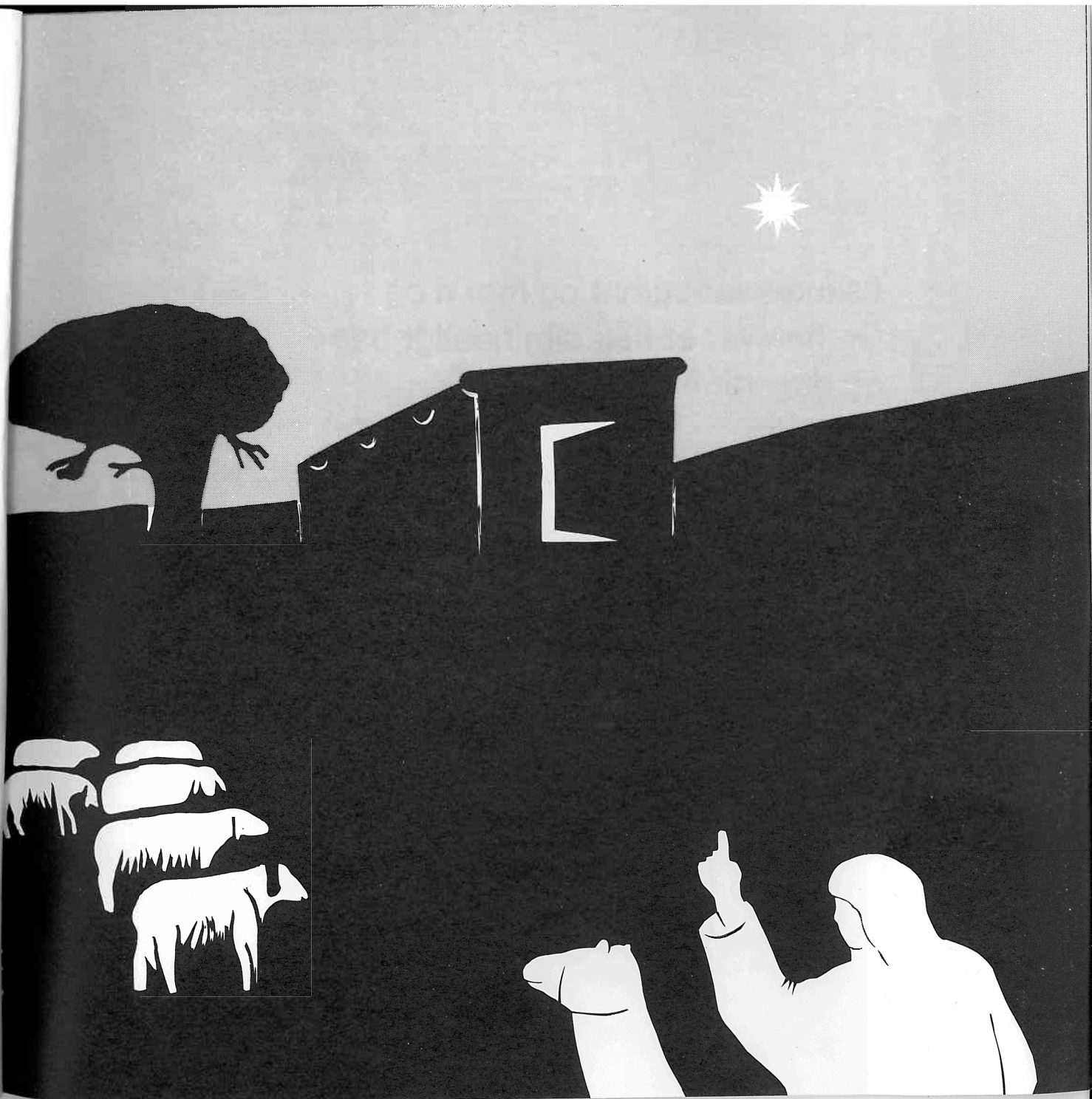
Om stjernen vidste han også besked:

»Den lyser direkte på skuret ned.«

- De gav ham for hjælpen en skilling

og hilste; så red de mod engen ud,
mens hyrden takkede dem og Gud
og fortsatte med sin bestilling.

I skuret var barnet og mor'n og far'n.
Og han var et helt almindeligt barn,
og dog var han den, de søgte.

Deres angst, deres tvivl, deres søgen var endt.
De takkede Gud for det lys, som var tændt,
og de lo omkring bålet og spøjte.

Den gamle vismand fandt gaverne frem
og sagde: »I må gerne bytte dem -
vi tog jo, hvad konger vil have,

men røgelse, guld og myrra skær
er for denne konge ingenting værd -
han selv er den dejligste gave!«

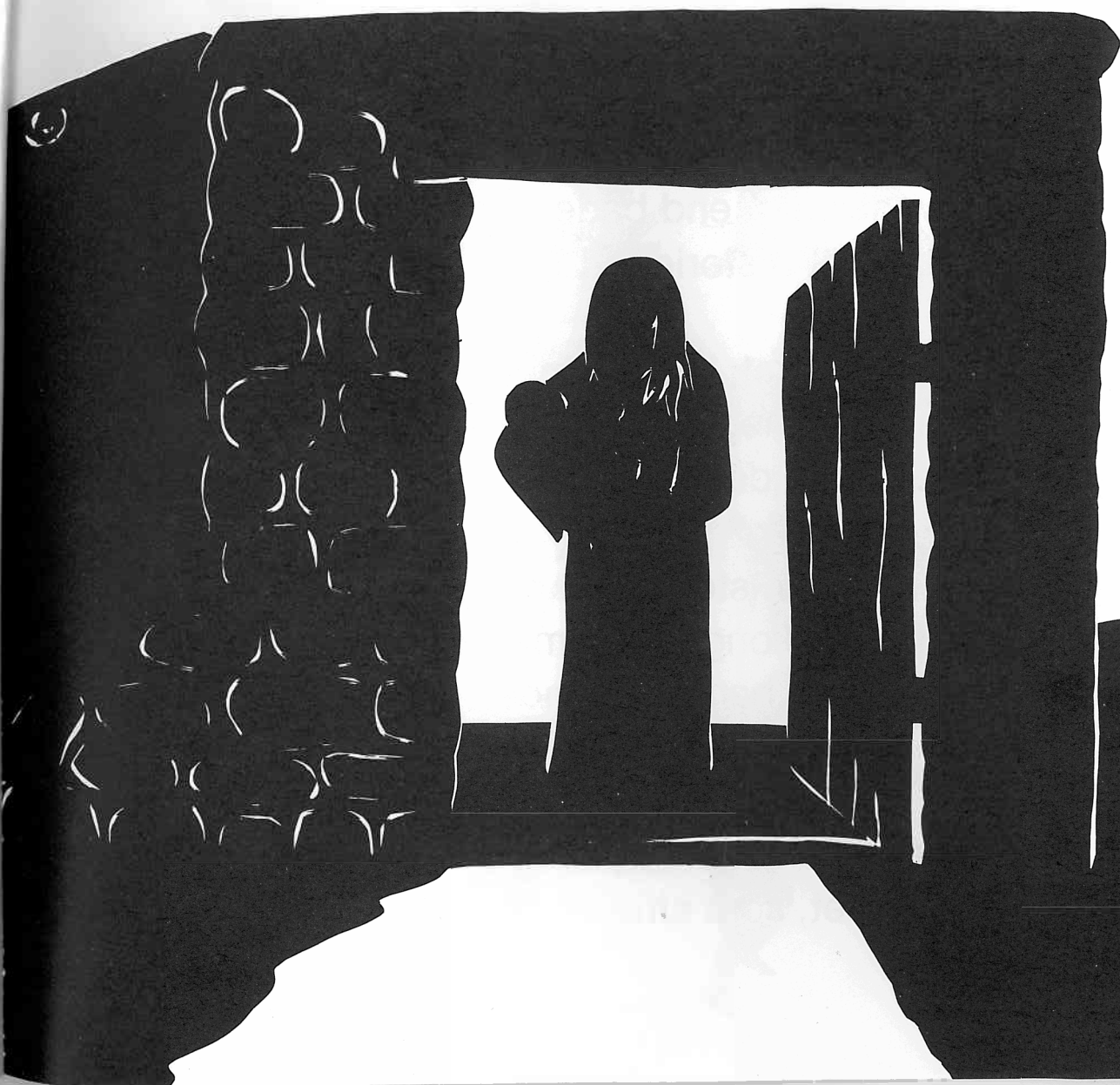

De blev et par dage, så rejste de hjem,
men ikke over Jerusalem,
for der sad Herodes og skumled'.

Han var både rasende, og ræd
for at miste trone og værdighed;
med grufulde planer han tumled'.

De tre vise mænd tænkte ofte på,
hvor svært det egentligt er at forstå,
at barnet i skuret ku' være

det største i verden - langt større end
alverdens konger og rige mænd
og Herodes og alle hans hære.

Men sådan var det og er det endnu,
hvor vanskeligt end både jeg og du
har ved helt historien at fatte.

For der i skuret, hvor barnet sov,
var der ikke meget, og så var der dog
mer' end alle de fornemste skatte.

Hvert år bli'r historien på ny fortalt
de hellig tre konger, blir mændene kaldt,
der rejste for barnet at finde.

Jesus hed drengen, som de fandt
og stadig er dette lige sandt:
han er lyset, som altid vil skinne.

I ham var hele Guds kærlighed gemt,
og selv når den hele verden har glemt
kongens magt og den klogeste hjerne,

så lyser Guds kærligheds lys overalt
- og derfor fik også du fortalt
om den strålende nye stjerne.

